

ogsaa mange af dem, som er eller anses for at være Kvindesagens Venner, jublede. Det er svært at forstaa. Man maa dog huske paa, at de litterære Koteriers Magt er stor, at en usalig Anklage bragte letrørte Sind ud af Ligevægten, og at den iskolde Logik smelter, naar Partilidenskabens Ild griber Sindet, ja selv den sunde Forstand brænder da som tør Fyrsvamp. Uagtet sine Glimt af Geni vil Strindberg dog næppe komme til i nogen betydelig Grad at indvirke paa Kvindesagens Udvikling i vort Land; dertil er hans Sprog for raat, hans Stil for ujævn og han selv i Besiddelse af alt for ringe almindelig Anseelse.

Maaske var den Jubel, som i visse Kredse blev hans Bog til Del, et Varsko om, hvad der skal komme. Kan vel den rene Materialisme og Sensualisme — den fysiske Styrkes Religion — virkelig i Længden, under normale Forhold, være Kvindefrigjørelsens Ven?

Men de store theoretiske Spørgsmaal ligger ikke indenfor Deres Brevskrivers Omraade. Hun maa tørre sin Pen og vente, til hun har nogle andre Nyheder fra Sverige at meddele Vennerne ved Sundet.

E. F.

Om Angrebene paa Kvindesagen.

I Nationaltidendes Aftennummer af d. 2 Februar i et Brev henvendt til »en Dame« gjøres der et Angreb paa Pastor Hostrups Foredrag, holdt i »Dansk Kvindesamfund« d. 20de Januar 1885. Brevet er undertegnet Sat S. (mon det ikke er en Trykfejl: der skulde vist have staaet Sct. S. da hele Artiklen er gennemstrømmet af hellig Harne.) Det er mærkeligt, med hvilken Kraft Skriftens Ord anvendes, naar Kvindespørgsmaalet er paa Tapetet — langt mindre naar det er Mændenes Sædelighed og Forpligtelser overfor Kvinden, der er under Debat; i sidste Tilfælde vækker Paaberaabelsen af Skriften kun Forbitrelse, og der tales med mange Ord om det »menneskelige«, det »mandig-fysiske«, som har sin Ret, og